

Kirke- nyt

Skellerup
og Ellinge
sogne

Nr. 4

OKTOBER - NOVEMBER - DECEMBER

13. ÅRGANG

Juleaften tager vi Ellinge kirke i brug igen. Der vil blive gudstjeneste kl. 16,00. Måske mangler der endnu lidt malerarbejde, men det må klares, inden vi holder festgudstjeneste med biskoppen som prædikant søndag den 16. januar kl. 10,15.

Sangene

11. december 1983. 3. søndag i advent

Vi synger meget for tiden. Advent er sangens tid, og julen er det ikke mindre. »Vi synger om den søde fred, at Helvede skal skælve ved vor julesang at høre«. Vi synger om glæde og fred og frelse og frihed og håb og lys og mod. Vi synger om Gud og mennesker og om himmel og jord. Vi synger om Jesus Kristus, Guds enbårne søn, Vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria.

»Nu vil vi sjunge og være glad i Jesu Kristi navn«.

Men medens vi gør det, er der mennesker, som ikke synger, fordi de er i mørket og i dødens skygge. Dem handler den 3. adventssøndag om.

Der er mennesker i fangekældre og torturkamre. Al den glæde, de nogen sinde har kendt, er pint ud af sjæl og krop på dem. Der er mennesker, der mishandles sådan, at om de en gang vender tilbage til livet, vil evnen til at glædes være dræbt i dem for år fremover, måske for altid.

Mens vi synger glædessange, sker den slags.

Mens vi synger, trækkes nogen med døden. Kærligheden vil holde fast, vil ikke give slip, men døden kommer og gør alting forbi. »Dødens bitterhed« taler vi om, og det er det, at alt, hvad vi skulle, nåede vi ikke, og nu når vi det aldrig. Sorgen har vi tilbage. Kommer nogen-sinde glæden igen?

Nogen tør ikke leve denne dag til ende. Fra det første dagslys på denne dag nåede dem, har angsten nået dem, og slipper dem ikke et øjeblik. De ved ikke, hvorfra den kommer. Tør måske ikke vide det. Det hører med til angsten ikke at turde

spørge - og allersidst spørge sig selv. Være bange for noget som skal ske, bange for mennesker, bange for at huske noget, og de kan ikke flygte og ikke skjule sig.

Men nogen synger altså - om at alle skal vågne op til lys og glæde i et morgengry for alle dem, som er i mørket og i dødens skygge, så de kan stå op i frihed uden frygt og uden klage.

Hvor kommer det fra? Hvem fandt på det, som vi synger? Hvem gav os sangene? Det gjorde de, som var i mørket og dødens skygge. Sangene kommer fra dem. Inde fra det, som Grundtvig kalder julesorgen, som Brorson kalder tornene. Al salmehistorie fortæller os om det. Salmerne, som vi synger, er ikke hellige troubadourers muntre kling-klang. Det er toner fra sorgens kældre og angstens rum. Og det er jo underligt at tænke på, når vi synger om al det lys og al den glæde.

Vi er så vant til at tænke i sociale baner. Vi tænker: Der er nogen, som har det så frygteligt svært. Hvordan kan vi hjælpe dem, muntre dem op, føre noget glæde frem til dem, kaste lidt lys ind i deres mørke, dele noget af vores overskud og lykke med dem, dele noget af vores tro med dem? Men vore sange når ikke frem. Vor lykke er så tynd og bleg mod deres mørke. Vor tro så svag og stammende mod deres mørke. Vor tro så svag og stammende mod deres nød.

Men deres sange når frem til os, og vi synger dem, og vi opdager, at det er ikke mørkets sange, men glædessange. I mørket skaber de noget, som vi kan synge i lyset. »Hvad du så tungt har pløjet, er mig en evig høst«.

Hvordan kan det være, at det er sådan omvendt af, hvad vi skulle tro, og omvendt af hvad der er rimeligt.

Det er som om den gamle lov om menneskeoffer stadig gælder, at nogen

skal ofres, for at vi kan komme videre, eller at der er ting, vi ikke vil forstå, før det bliver hugget ind i os af den store tragedie.

Vi møder sådan et offer her i adventstiden: Johannes Døber. Han skulle »gå foran Herren«, det vil sige være hans herold om frelse, og det kunne sådan én som Johannes Døber fint være. Sådan et højt og stejlt menneske med et klart budskab, det kan nok rive flænger i al vor tunge upåvirkelighed. Ilden fra et menneskes lidenskab. Lyset fra den store frie og strenge ørken, som han kommer fra.

Men der kommer ingen sange ud af det. Der kommer skræk og vrede og omvendelse og tro og dåb og megen forbedring. Sangene kommer siden, da alt bliver anderledes, og vi ser, at de største spalter, der kommer i vor tillukkethed, det er, når der træder sådan et menneske ind i vor historie og siger os besked, og vi så hugger ham ned for hans utålelige sandhed. Da kan vi pludselig stå her og forstå omfanget af al vor synd og uretfærdighed.

Johannes Døberens død var så forfærdelig. En underholdning for et drukket selskab. Ikke blot fik man protesten slået ihjel, man fik sig et stort grin i tilgift. Og det lader Gud ske. Der er slet intet forsonende moment i det. Ikke det mindste lys.

Men der opstår et størrelsesforhold.

Johannes gik »foran Herren for at berede hans vej«. Der er gennem tiderne opfundet adskillige metoder til at berede vejen for Gud i verden, som forekommer meget bedre, end Johannes Døbers sørgelige død.

Men det går sådan, at i sammenligning med at et menneske sætter livet til i et mørke, hvor Gud ikke er at finde, er alle vellykkede arrangementer for at skaffe Gud fremgang i verden, ikke andet end uvirkeligt og nytteløst legetøj.

Thi det sidste handler om, hvad vi kan.

Men det første handler om, at Guds vej går der, hvor vores liv går til grunde i meningsløshed.

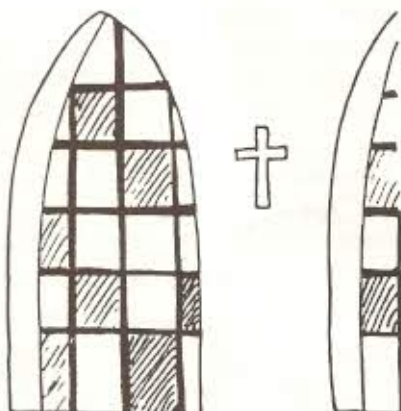
Sangene fødes ikke i menneskers musikalske tidsfordriv.

Sangene fødes der, hvor mennesker venter på Gud.

De handler om, at mørket ikke er det sidste.

At se Gud er det sidste.

Biskop Vincent Lind

Foredragsforeningens program 93/94

Torsdag den 14/10 kl. 19,30

i Ellinge forsamlingshus

Jens Bjørn, Hindsholm: Demokrati i roehøjde - hjælp til selvhjælp (med lysbilleder).

Torsdag den 4/11 kl. 19,30

i Skellerup forsamlingshus

Jørn Buck, Radio Syd, Åbenrå: Pandoras æske - nationale problemer i Østeuropa.

Tirsdag den 18/1 kl. 19,30

i Ellinge forsamlingshus

Jesper Mørk Hansen, læge i Gudme: Forstå dit ophav og gør dig fri.

Torsdag den 17/2 kl. 19,30

i Skellerup forsamlingshus

Knud Rasmussen, forstander på Egely, Middelfart: Om ungdomskriminalitet og ungdomsproblemer.

I forbindelse med dette foredrag afholdes generalforsamling.

Notitser

Møder for børn og mødre i præstegården er begyndt igen. Næste gang er 15. oktober kl. 9,30. Alle med små børn er velkomne.

Syeftermiddage - vi begynder igen torsdag den 21. oktober kl. 14,30 i konfirmandstuen. Er der transportproblemer, så ring til præstegården, 65 35 11 18.

Årets julekoncert bliver den 14/12 kl. 20,00 i Skellerup kirke. Koncerten er med orgel, obo og tværfløjte

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer - kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerup Byvej 44, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« - Janne Kølleskov, Skellerup, og Harald Lundsgaard, Ellinge.

Ellinge kirke

Arbejdet med kirkens indvendige istandsættelse har været under forberedelse i flere år.

Efter myndighedernes godkendelse af projektet - udarbejdet af arkitekt Alan Havsteen-Mikkelsen - gik håndværkerne i gang i juni måned, og det forventes, at vi kan tage kirken i brug juleaften i år.

Den sidste store istandsættelse - og større er ikke foretaget siden - blev gennemført i 1931. Her fik kirken bl.a. nye trægulve, stolestader og et luftvarmeanlæg, der i mange år var baseret på et fyr i kælderen - med fast brændsel. Netop soden fra dette fyr og fra de tidligere kakkellovne har indvirket på kirkerummets kalkede flader på en sådan måde, at selv når de var nykalkede, fremtrådte de skjoldede og misfarvede. Imødegåelsen af dette problem og istandsættelsen af væg- og hvælvetfladerne er en af hovedopgaverne ved denne restaurering. Dette arbejde og murerarbejdet i det hele taget forestås af Karl Ejner Hansen, Ellinge. Kirkerummet er i dag ryddet for inventar og kalkningsarbejdet er ved at blive afsluttet, efter at der også er foretaget en udbedring af et revnekompleks i hvælvet.

Der er fremdraget tre viekors som Nationalmuseet har påtaget sig at afdække - to i koret og et i tårnrummet.

Støbejernsvinduerne og inventaret, som ikke har været malet siden 1931, er ved at få en grundig overhaling og skal nymales af malermester Frede Christensen, Ferritslev. Hovedfarven på inventaret, som er en dyb rød farve, skal bevares.

En restaurering af kirkens teglgulv indgår også i projektet - især i koret og i våbenhuset har disse gulve voldt store problemer rent fugtmæssigt - med afskalling af stenene til følge. Årsagen ses nu, hvor gulvet i koret er taget op, det skyldes, at stenene var lagt direkte i jorden. Nu genlægges de på et isolerende lag leca. Vedligeholdelsesmæssigt har gulvets fuger været et stort problem, fordi de konstant gik i stykker. I forbindelse med gulvarbejdet føres der nu nye varmekanaler op til koret, så dette fremover kan opvarmes som resten af kirken. Træpodierne under bænkenes afkortes med én bæk i hver side for at give mere luft omkring prædikestol og døbefont. Fonten skal igen flyttes tilbage til sin gamle plads midt ud for korbuen, så dåbshandlingen bliver mere synlig for menigheden.

Det mørkebrune laklag på trægulvene

skal fjernes, således at gulvene fremover vil fremstå lyse og hvidskurede.

I våbenhuset skal de gamle middelalderlige loftsbjælker og remme restaureres - rådne dele skal erstattes af nyt træ. Tømrerarbejdet udføres af Niels Erik Hansen, Skellerup - smedearbejdet af Ellinge Smedie og elarbejdet der bl.a. medfører ny belysning i koret af Niels Uffe Jørgensen, Ullerslev.

Udsmykningsmæssigt indgår det i det samlede arbejde, at skriftfelterne i alterrammen samt kopien af Bertel Thorvaldsens Kristusfigur fra Domkirken i København i gips skal erstattes af en rigtig alter-

tavle - i den gamle ramme - udført af maleren Sven Havsteen-Mikkelsen, der har skabt mange kirkearbejder overalt i Danmark, bl.a. glasmosaikkerne i Skellerupkirke. Motivet er Emmaus, hvor Kristus viser sig for disciplene, og hvor de genkender ham, idet han bryder brødet - dette skete efter hans korsfæstelse og død.

Ud over at der bliver løst mange praktiske og vedligeholdelsesmæssige problemer, er målet med istandsættelsen også at højne og festliggøre Ellinge sogns gudstjenestehus.

*For menighedsrådet i Ellinge
Alan Havsteen-Mikkelsen*

»Emmaus-billeder«

Uddrag af sognepræst Ib Klausen, Tørrings artikel i Fyns Stiftsårbog, 1992.

Siden renæssancen har vi haft en lang række kunstnere, der har lavet endda meget stærk religiøs kunst, men deres billeder har haft en helt ukontrollabel forbindelse med den oversanselige virkelighed, fordi kunstnerne ikke har været forpligtet på evangeliet og trosbekendelsen. Deres billeder har derfor ikke været særlig anvendelige i gudstjenestelig sammenhæng, hvor det er nødvendigt med denne binding, fordi billederne skal være med til at præcisere, hvad kristendom er og dermed styrke det kristne fællesskab.

Nye udtryk for helheden

For at bryde den isolation, det enkelte menneske er havnet i, er det nødvendigt at minde om, at isolationen er selvskabt og ikke er menneskets sidste og eneste mulighed. Gud har aldrig svigtet sin skabning, selv om denne har fokuseret helt på egne evner og muligheder og ud fra disse har forsøgt at stable en bæredygtig virkelighedsforståelse på benene. Guds og menneskers virkelighed udgør i dag - som på skabelsens første dag - et hele; det kan nogle få århundreders udvikling sådan set ikke ændre noget ved.

Men det er nødvendigt at minde om denne helhed, som Gud selv gjorde synlig i Jesu person, og som stadig er synlig i hans menighed, og det er nødvendigt at finde nye udtryk for helheden. Billedkunsten kan igen komme til at spille en rolle, hvis teologer og billedkunstnere ellers kan finde ud af at trække på samme

hammel. Det indebærer, at teologerne skal acceptere den visuelle tilgang, der er til evangeliet, og kunstnerne skal opgive noget af den ret, de har til at være helt deres egne, og de må forpligte sig på evangeliet: Det sidste kan ske, uden at kunstnerne behøver at opgive deres eget kunstneriske udtryk - det viser Sven Havsteen-Mikkelsens »Emmaus«-billeder!

Sven Havsteen-Mikkelsen

Sven Havsteen-Mikkelsen (SHM) har som personligt troende kristen gjort sig sin stilling klar. Da jeg spurgte ham, om han nogensinde havde følt det som en indskrænkning i hans kunstneriske udfoldelsesmuligheder, svarede han, at han overhovedet ikke havde kunnet lave en eneste af sine altertavler uden denne binding; den er simpelt hen hans altomfattende inspiration, og den giver ham samtidig den nødvendige ydmyghed, kunstneren må være i besiddelse af for at kunne løse opgaven. Han ved som kristen, hvad frihed betyder, nemlig ikke at han har frihed til at gøre hvad som helst, men netop frihed til at gå under åget, et åg, der for ham er let at bære, fordi han lever af evangeliet. Det er således SHMs tro, der gør, at han kan skabe sine »Emmaus«-billeder og dermed fastholde opstandelsens realitet (- og for god ordens skyld: det er ikke hans billeder, der skaber troen!)

Men bindingen til evangeliet får ham ikke til at opgive sit eget kunstneriske udtryk. I alle billeder er SHM helt sin egen. Han har formået det, de fleste teologer ikke ville anse for muligt, og som de derfor altid er på vagt overfor: Han har fundet et almengyldigt udtryk, der peger

hen på Kristus som al virkelighedsforståelses ophav og formidler, og han har gjort helt på sin egen måde. Hans tro og teologiske refleksioner forhindrer, at han løber grasset, og hans billeder ender ikke i uforpligtende tomhed, som megen moderne kunst gør det, eller i kvalmende sentimentalitet.

SHM har foretaget en teologisk refleksion, hvilket er ret enestående for en moderne kunstner, og den hjælper ham til at blive fastholdt på opgaven, men denne refleksion forleder ham ikke til at levere et »færdigt« produkt. Hans refleksion tager aldrig overhånd: »Som kunstner kan man ikke nå længere end til at sætte igang. Men om man bare når det og får sat godt igang, da er billedet også lykkedes.«

Den visuelle tilgang til Guds virkelighed

SHM vil sætte igang. Han ved godt, at han kan yde et personligt bidrag til forkyndelsen, men han ønsker ikke, at hans tavler skal dominere forkyndelsen. Tavlen må ikke drukne i teologi. Men hans billeder er strengt kristocentriske, og de fastholder, at skabelse og åbenbaring sker under eet. Samtidig åbner de for en forståelse for og fastholder den visuelle tilgang til Guds virkelighed. De analyserer ikke opstandelsens mysterium, de præsenterer det snarere - de slår opstandelsens realitet fast som levende nærvær. SHMs »Emmaus«-billeder formår at trække den troende hen til grænsen mellem de to virkeligheder, sådan at Guds virkelighed kan bryde igennem og fylde menneskets.

Det er imidlertid ikke uden omkostninger at binde sig til evangeliet. Billedernes forkyndende kvalitet er kun »synlig« for den troende! En beskuer, der ikke selv kender til at være bundet af troen, står helt hjælpeløs over for SHMs billeder. Han

føler sig måske nok ramt af dem, men som oftest på en ubehagelig måde. Det er således karakteristisk for de fleste kunst anmeldere, at de ikke kan lide SHMs billeder! og i hvert fald gør de utrykkelig opmærksom på, at det der med Jesus, det kan de ikke forholde sig til. De vil nøjes med at give en rent æstetisk vurdering af hans billeder - og så ender de let i en surhed, som der ikke er belæg for. Jeg har således mødt kunsthistorikere, der tager direkte afstand fra SHMs billeder p.g.a. den stærke forkyndelse, der udgår fra disse, en dimension, de ikke vil acceptere, men det siger jo netop noget om hans billeders styrke og egenart: Lige det, de ikke-troende føler sig på en gang fascineret og frastødt af, er netop det, man som troende føler sig inspireret af, fordi det er med til at løse lidt op for opstandelsens mysterium.

»Emmaus«-motivet - det levende nærvær

Selv om SHM har skildret mange af de nytestamentlige beretninger, er det især lidelseshistorien, der har inspireret ham. Ofte laver han, når han har fået en bestilling på en altertavle, skitser af forskellige enkelt-episoder i lidelseshistorien, sådan at menighedsrådene har noget at vælge imellem. De foretrukne motiver er Getsemane, Korsgangen, Golgatha og Emmaus. SHM har således flere gange afleveret arbejder, hvor alle motiver er med, men Emmaus er nok alligevel motivet. SHM har om dette motiv sagt:

»Opstandelsesbilleder er jeg derimod bange for. Jeg har lavet en enkelt glasmosaik, som viser kvinderne ved graven (- en mindre mosaik i kapellet ved Bregninge kirke, Ærø, er forarbejdet til altertavlen i Tarm kirke) men ellers foretrækker jeg Emmaus-fortællingen. Den er der vidner

på. Der er noget, som er set af mennesker, så derfor synes jeg også, jeg kan male det. Den tomme grav og den opstandne selv er set af mennesker, men selve opstandelsens øjeblik har Gud åbenbart ikke ønsket vidner til. Derfor kan jeg heller ikke få mig til at forsøge at male det. Den hemmelighed har Gud villet beholde for sig selv.

Det betyder ikke, at jeg ikke tror på opstandelsen, for uden den bliver det meningsløst, så var der ingen grund til at beskæftige sig mere med Jesus og det, der fortælles om ham, men jeg kan ikke male det, der ikke er set af mennesker. Hele den tradition fra middelalderen med at male den opstandne rejsende sig fra en kasse eller stigende ud af klippegraven med et flag i hånden er fremmed for mig. Jeg kan ikke bruge den form, og den skildrer også noget, som teksterne forbigår i ærbødig tavshed. Gud i sin herlighed er det ikke givet os syndere at skue. Som menneske var Kristus hos os til og med sin død og begravelse, og som menneske kom han også til sine disciple efter opstandelsen.«

Citatet afslører meget om SHMs baggrund for at male kristne billeder. »Gud i sin herlighed er det ikke givet mennesker at skue«! Det gammel-testamentlige billedforbud, som både kirkefædre og reformatorer var meget optagne af at håndhæve, gælder også for SHM, og det giver ham en helt klar fornemmelse af, hvor langt han kan gå, når den historiske begivenhed og det levende nærvær smelter sammen. Det er af uhyre stor betydning, at han forstår at holde balancen, især når det drejer sig om et alterbillede, for her, ved nadverbordet, mødes nutiden med det evige, et møde der kommer til udtryk i nadverhandlingen. Selv om man ikke har forstået denne handling på helt samme måde, er det igennem snart 2000 år de samme ord, de samme tegn, der knytter

skaber og skabning sammen. SHMs »Emmaus«-billeder blander sig ikke i forståelsen, men de er sammen med ord og tegn med til at styrke den oplevelse af fællesskab med Gud, som den troende søger. De sætter så at sige tiden i stå for et øjeblik, og de yder et helt selvstændigt visuelt supplement til nadverbehandlingen.

Beretningen i Lukas 24, 13-35 viser, at man allerede i den første menighed har haft svært ved at fastholde den opstandne som nærværende, og beretningen viser da også, at man for at anskueliggøre nærværet har knyttet opstandelsesunderet sammen med nadvertraditionen: i beretningen er det brødets brydelse, der »afslører«, at Kristus er nærværende.

Det har altid været ret overkommeligt at fremstille dette øjeblik pædagogisk og symbolsk, men i SHMs »Emmaus«-billeder er der ingen pædagogiske pegefingre. Med enkle, kraftige penselstrøg trækker han beskueren hen til det punkt, hvor frelseren kommer til syne og forsvinder igen, sådan som enhver troende kender det. Med rene kunstneriske midler, med farver og - ikke mindst - med lys har han fanget det øjeblik, hvor følelse og erkendelse smelter sammen for de to disciple og bliver til vished, og SHM formår at gøre det sådan, at den historiske begivenhed bliver til levende nærvær for den, der betragter billedet.

SHM skaber med maleriske midler *synthesen* af tro på den ene side og sansning og erkendelse på den anden. I den forstand kan man godt sammenligne hans billeder med de græsk-ortodokse ikonbilleder. Hans billeder er ikke at forstå som en analyse af Lukas-beretningen; der er snarere et syntetisk udtryk for det øjeblik, opstandelsen bliver en realitet, dengang som nu.

Mortensaften

Mortensaften er den 10. november og Mortensdag den 11. november. Morten er en dansk omskrivning af navnet Martin.

Omkring år 315 til 397 levede der i Frankrig en mand, der hed Martin af Tours. Han var en meget god og from mand. Han gjorde mange gode gerninger og blev berømt for sit hellige liv. Folket ville derfor gerne gøre ham til biskop, hvilket han ikke ville være. Derfor flygtede han og gemte sig i en gåse-sti. Men folk opdagede hans skjulested, fordi gæssene skræppede op og derved røbede ham. Martin blev meget vred på gæssene og forbandede dem. Siden har de måttet af med livet til mortensdag/aften.

Martin blev udnævnt til biskop i år 386.

Måske er legenden om Martin/Morten og gæssene ikke rigtig sand. Traditionen med at spise mortensgås kan have sin forklaring i de gamle gilder på landet i november måned, hvor man fejrede høsten, spiste gæs og drak øl.

Læs op for børnene!

Fortællingen om Kain og Abel er en af de spændende historier, man nok kan høre gang på gang. Pastor Gunda Jørgensen, Vandborg, genfortæller historien således:

Der var engang to brødre i et land langt herfra. Den ældste hed Kain. Den yngste hed Abel. Kain arbejdede med jorden. Han pløjede og såede og høstede. Abel passede kvæget. Han drev flokke af får og geder og køer på græs rundt om på sletterne. Han malkede køer og klippede får, og han passede på, at vilddyr ikke overfaldt flokkene.

Én gang om året tog Abel det dyr, der var født først om foråret og slagtede det og lagde det på et alter, som han byggede op af sten.

Og dér blev dyret brændt som offer til Gud. Kain gjorde det samme med det første neg, der blev høstet og bundet på hans mark. Neget blev lagt på et stenalter, og Kain satte ild til det.

Sådan holdt de høstfest. Det første de selv fik, det gav de til Gud for at sige tak for alt det andet. Hvert eneste år gjorde de sådan - altid det samme.

Men engang skete det, at Kains kornneg ikke ville brænde. Røgen slog ud fra alteret i uordentlige skyer og ramte ham i hovedet, så han kom til at hoste og fik vand i øjnene. Og da han igen kunne se, var hans offerbål gået helt ud.

Men der, længere henne på marken stod Abel og sang foran sit alter, og røgen steg og steg, lige op imod himlen, hvor den mødtes med hvide skyer og sejlede videre sammen med dem. Først blev Kain irriteret, og så blev han vred. Og han blev mere og mere vred. Skumlende gik han ud

over markerne, og inden han vidste af det, var han kommet langt hjemmefra, og så langt østpå, at paradishaven dukkede frem af disen. Kain kunne se kerubernes flammesværd lyne i solen. Det lys skulle nok sørge for, at intet menneske trængte ind i haven og plukkede frugten af livstræet.

Kain blev bange og meget mere vred. For her var han lukket ude.

Han havde hørt forældrene, Adam og Eva, fortælle om dengang, de boede i hytter derinde i haven. De kunne spise sig mætte i de dejligste frugter, i bær og planter, og der var altid varmt også om natten. De legede med dyrene, som var venlige, og de svømmede i Livets Flod, så meget de ville. Så blev de smidt ud. Så dumt havde de båret sig ad. Kain rasede ved tanken. De havde spist af det eneste træ i haven, som Gud selv havde sagt, de ikke måtte spise af. Det var det træ, man blev klog af, kundskabstræet. Da Adam og Eva ikke mere gjorde, som Gud sagde, måtte de ud, udenfor, hvor livet var hårdt, og man skulle arbejde for føden. Derfor skulle han, Kain, nu pløje og så og høste - altid. Aldrig ville han blive fri, ikke før han segnede om på jorden og blev ét med den, blev til jord. Hans mor havde fortalt, at det var en lumsk slange, der lokkede hende til at spise af det forbudte træ. Men hvorfor skulle hun høre efter den dumme slange? Var hun sulten, og skulle hun absolut spise noget, så kunne hun vel have ædt den slange og ladet æblet hænge.

Slanger gjorde Kain desperat. Når han traf én, der lå og soled sig, eller én der hvislende løb væk, hvor han gik, så blev han grebet af et frygteligt raseri - og han slog vildt om sig med stok og sten for at

udrydde det lede dyr. Slanger kunne han aldrig forlige sig med.

At hans mor havde ladet sig narre, det var én ting. Men derfor havde hans far ikke behovet at spise. Og så kunne han vel siden have klaret sagen med Gud, som han kendte så godt.

Og Gud - hvorfor havde han plantet det træ, når det nu var så farligt. Han kunne bare have ladet være. Det kunne vel gro et andet sted i himlen, hvis det var nødvendigt. Ja, det hele var i grunden Guds skyld!

Og Kain blev vred på Gud og hvermand, mens han tænkte på, at hvis alle de andre ikke havde båret sig så tåbeligt ad, så kunne han nu gå rundt derinde og smage på alle træerne, og han kunne svømme i livsfloden og lege med dyr, der var venlige.

Sort i sindet gik han hjemad, vred på alverden. Og da han stødte på Abel et sted ude på marken, samlede han en stor sten op og slyngede den af alle kræfter i hovedet på broderen.

Kain havde lyst til at slå alt og alle ihjel, og så slog han sin bror Abel ihjel. Men da Abel blev bleg og blodet løb fra ham ned i jorden, blev Kain bange for den død, han selv havde kaldt på, og han løb væk så hurtigt han kunne.

Han var ikke kommet langt, så lød et brag, som om himlen revnede, og Gud råbte ned til ham: »Kain, hvor er din bror?«

Rystende ræd så Kain sig om efter et sted, hvor han kunne gemme sig, for han turde hverken gå frem eller tilbage. Men der var ingen gemmesteder for Guds blik, det der får både skyer og jord til at revne.

Med øjnene i jorden svarede Kain vredt: »Skal jeg vogte min bror?«

Da tordnede Gud: »Hvad har du gjort? Din brors blod råber til mig fra jorden! Fordi du har dræbt og udgydt blod på

jorden, skal den aldrig mere give dig føden. Aldrig mere skal du pløje og så og høste. Du skal være en hjemløs på jorden, én, der flakker om uden sted.«

Da blev Kain så ræd, at han glemte al den vrede der var i ham imod Gud og mennesker, og han bad for sig: »Min straf er ikke til at bære; når du nu jager mig bort fra agerjorden, og jeg må skjule mig for dit åsyn og flakke hjemløs om på jorden, så kan jo enhver, der møder mig, slå mig ihjel. Jeg kan ikke bære at leve på jorden som fredløs og fremmed for både Gud og mennesker.«

Gud ynkedes over Kains ulykke og sagde: »Ingen skal slå dig ihjel. Hvis Kain bliver slået ihjel, skal han hævnnes syv gange.«

Og mens Kain stod der, rædselsslagen, med øjnene i jorden, mærkede han pludselig Guds finger, der tegnede ham hen over panden. Og siden var det, som om en venlig hånd strøg ham over hovedet.

Gud sagde ikke ét ord mere, men Kain var løst fra jorden og kunne gå videre, og han gik meget langt.

Men mod aften i solnedgangen standsede han ved en sø. Og da han bøjede sig ned for at drikke, så han sit eget billede i vandet, og han så, at der midt i panden stod tegnet et mørkt kors. Det havde Guds fingre sat. Kain tog bad i søen, og han vaskede sit ansigt og gned sig i panden, men korset blev, selv om han gned huden af.

Kain var en forbryder, en morder og en ødelægger, én som jord og mennesker måtte grue for. Alligevel satte Gud sit eget mærke på ham for at beskytte ham mod menneskers vrede og hævn.

Alle sine levedage stolede Kain derfor på Gud og ikke på mennesker. Han troede ikke på noget som helst i verden med undtagelse af Gud.

Fra menighedsrådene

Graverfaciliteter ved Skellerup kirke

Gennem flere år har menighedsrådet i Skellerup fået dispensation fra de kirkelige myndigheder med hensyn til indretning af faciliteter til graveren. Men nu går den ikke længere, og menighedsrådet er derfor i færd med i samarbejde med stiftets arkitekt at finde frem til den helt rigtige løsning på det problem.

Samtidig får kirkegårdens affaldsplads en tiltrængt ansigtsløftning, og der etableres opbevaringsplads for de maskiner, der anvendes på kirkegården.

Ellinge menighedsråd

Efter den tidligere formand, Liss-Lotte Talbros fraflytning fra sognet er 1. suppleanten Inger Fredslund Hansen, Kirkeballe, indtrådt i rådet.

Som ny formand er valgt: Inger Kildegaard, Bønderskov 4, Ellinge, medens næstformanden Harald Lundsgaard fortsætter i sin »gamle« funktion.

Farvel til Lotte Talbro

Med udgangen af august 1993 er Liss-Lotte Talbro udtrådt af Ellinge menighedsråd. Lotte har solgt huset på Ellingevej og er flyttet til Odense, hvor hun har sit daglige arbejde.

Siden 1984 har Lotte været et særdeles aktivt medlem af rådet, de sidste 5 år som formand, og hendes virke dér har gennem alle årene været præget af dybt engagement i det kirkelige arbejde. Små som store opgaver har hun involveret sig i. Mange spørgsmål er blevet afklaret med en snak omkring Lottes køkkenbord på Ellingevej, andre har krævet seje forhandlinger på lange møder, inden målet var nået, som regel med et resultat til gavn for vores menighed. Selvfølgelig, kan man godt sige, for en af Lottes mærkesager har netop været trivsel i lokalmiljøet. Nogle vil sikkert mene, at Lotte kunne være »en hård nød at knække«, men flere har gennem årene lært Lotte at kende som et dejligt, hjertevarmt menneske, der engagerer sig dybt i de ting, hun beskæftiger sig med.

Ikke kun menighedsrådet i Ellinge har nydt godt af Lottes indsats. Også Skellerup menighedsråd har draget stor nytte af hendes entusiasme i arbejdet.

Sluttelig skal der således fra begge rådene samt kirkernes ansatte lyde stor TAK til Lotte for et frugtbart samarbejde og mange gode ønsker for fremtiden.

Elmesyge på Ellinge kirkegård

Da der i foråret var provstesynd ved Ellinge kirke, blev der bl.a. gjort opmærksom på, at de tre store elmetræer i østdiget muligvis havde fået elmesyge, hvorfor der blev hidkaldt en kirkegårdskonsulent til at tilse patienterne.

Efter endt besøg måtte kirkegårdskonsulenten så stille diagnosen »ELMESYGE«, hvorfor vi i menighedsrådet blev pålagt at skaffe os af med patienterne ved først givne lejlighed.

Først givne lejlighed blev mandag d. 6

9-93, hvor vi så måtte sige tak for mange års tro tjeneste ved Ellinge kirke til de tre træer.

Det hele varede kun en enkelt dag, så var de savet ned, bl.a. ved hjælp af en Krums Kraner, savet i stykker, hugget til flis og bortskaftet - det er nu nemt i vore dage.

Hvad der videre skal ske med diget er endnu ikke besluttet, men det skal nok blive en værdig afløsning for de tre træer.

Karsten Poulsen, kirkeværge

SKELLERUP

Døbte:

- 20/6 Stina Mai Jørgensen
27/6 Kian Berg Hansen
22/8 Marie Egebjerg Jensen
22/8 Jan Frank Larsen
5/9 Nichlas Vinther
26/9 Kathrine Rødgaard Thomsen

Viede:

- 29/5 Isabelle Friis Baudin og
Søren Littrup Kristensen
14/8 Evita Nielsen og Ebbe Kjær Skov
21/8 Anne Dorte Jensen og
Poul-Erik Jørgensen

Begravede/bisatte:

- 17/6 Kaj Laurits Henriksen
12/8 Ernst Rikard Hansen
(Ellinge kirkegård)
24/8 Aase Olesen
4/9 Marie Hansen (Ellinge kirkegård)
14/9 Inge Lise Nielsen

ELLINGE

Viede:

- 5/6 Susanne Mogensen og
René Henriksen

Begravede:

- 2/7 Karen Ruth Ottosen

Kirkebil

Dette er en opfordring til alle i Ellinge sogn - brug den kirkebil, som er en betingelse for myndighedernes tilladelse til at lukke Ellinge kirke.

Kirkebil **skal** alligevel køre.

Sognepræst:

Lone Wellner Jensen, Skellerup præstegård,
5540 Ullerslev, tlf. 65 35 11 18.

Fødselsanmeldelse: Til sognepræsten senest 2 døgn efter fødslen. Gælder alle, også dem der ikke er medlemmer af folkekirken. Man skal medbringe den gule anmeldelse, der udleveres af jordemoderen, samt forældrenes dåbs- eller navneattester og evt. vielsesattest.

Dåb: Henvendelse til præsten ved den kirke, hvor barnet ønskes døbt.

Navngivning (uden dåb): Til præsten i moderens bopæls sogn. Husk, at et barn skal have navn enten ved dåb eller navngivning, inden det bliver 6 måneder.

Vielse: Til ægteskabskontoret på rådhuset i bopælskommunen. Der skal medbringes dåbs- eller navneattester, personnummerbevis og evt. skilsmissebevilling. Ægteskabskontoret udsteder en prøvelsesattest, som tillige med de ovennævnte papirer medbringes til præsten ved den kirke, hvor vielsen skal foregå.

Dødsfald, begravelse/bisættelse: Dødsfald meddeles snarest til sognepræsten. Gælder også for dem, der ikke er medlemmer af folkekirken.

De pårørende aftaler det fornødne med den præst, der skal foretage begravelsen eller bisættelsen. Ved begravelse skal kirkeværgen altid underrettes.

Skellerup kirke:

Formand Frans Rasmussen, Macholm 12,
tlf. 65 35 17 00.
Kasserer Rita Sicko, Skellerup Byvej 35,
tlf. 65 35 21 98.
Kirkevæрге Lars Danquart, Pårupvej 27B,
tlf. 65 35 23 45.
Organist Peter Jensby Jensen,
Gyldenløvesgade 3, 2. tv., 5000 Odense C,
tlf. 66 12 38 63.
Kirkesanger Niels Jørgensen, Ellingevej 27,
Refsvindinge, tlf. 65 33 12 66.
Graver Ebbe Hovbank, Ducløkken 1,
tlf. 65 98 22 51.

Ellinge kirke:

Formand Inger Kildegaard, Bønderskov 4,
tlf. 65 98 11 05.
Kasserer Niels Christensen, Ellingevej 59,
tlf. 65 98 16 22.
Kirkevæрге Karsten Poulsen, Åvænget 4,
tlf. 65 98 28 41.
Organist og kirkesanger - se Skellerup kirke.
Graver Rikke Hovbank, Ducløkken 1,
tlf. 65 98 22 51.

Gudstjenester

10. oktober - 18. s. e. trin:
Skellerup Kl. 10,15	24. december - Juleaften:
Skellerup Kl. 15,00
Ellinge Kl. 16,00
17. oktober - 19. s. e. trin:
Skellerup (børnegudstj.) Kl. 14,00	25. december - Juledag:
Skellerup Kl. 11,00
Ellinge Kl. 10,00
24. oktober - 20. s. e. trin:
Skellerup Kl. 10,15	26. december - 2. juledag:
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 10,15
31. oktober - 21. s. e. trin:
Skellerup (Søren Holm). Kl. 14,00	1. januar - Nytårsdag:
Skellerup Kl. 10,00
Ellinge Kl. 11,00
7. november - Alle Helgens søndag:
Skellerup Kl. 10,15
Ellinge (kort andagt
på kirkegården)..... Kl. 14,00	2. januar - Hellig 3 Kongers søndag:
Skellerup Kl. 10,15
Ellinge Kl. 9,00
14. november - 23. s. e. trin:
Skellerup Kl. 10,15	9. januar - 1. s. e. H3K.:
Skellerup Kl. 9,00
Ellinge Kl. 10,15
21. november - 24. s. e. trin:
Skellerup Kl. 14,00	
28. november - 1. s. i advent:
Skellerup Kl. 10,15	
5. december - 2. s. i advent:
Skellerup Kl. 10,15	
12. december - 3. s. i advent:
Skellerup (Søren Holm). Kl. 14,00	
19. december - 4. s. i advent:
Skellerup Kl. 9,00	

Kirkebil

Der sørges for *gratis* transport til alle, der måtte ønske det. Man behøver blot at ringe til Ullerslev Taxi, tlf. 65 35 21 55.